

Rechtskrondig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

M. BELLEFROID. — Abnormalen. — Algemeene Beschouwingen.

RECHTSPRAAK.

Beroepshof van Brussel. — 13 Januari 1932. — Dienstkontraakt. — Uitsstel van betaling van loon geen reden tot verbreking.

Burgerlijke Rechtb. Antwerpen. — 16 Maart 1932. — Werkongeval. — Belegging van kapitaal. — Betaling van het derde.

INGEZONDEN BIJDRAGEN. — Het Recht aan de Rechtsgeleerden.

UIT DE PERS. — Vervlaamsching van het Gerecht.

WETGEVING. — Wetsontwerp betreffende de moreele bescherming van de Jeugd.

RECHTERLIJK LEVEN.

Abnormalen. - Algemeene Beschouwingen

door den heer BELLEFROID, Bestuurder der Strafinrichting
en der Inrichting tot bescherming der Maatschappij
te Merxplas

Eerst en vooral zou ik U in kennis willen stellen met een onzer gemakkelijk te behandelen mannen — onze Aloïs — een dezer arme stakkerds, een dezer sociaal en familiaal misdeelden die honger en kou hebben geleden; die noch vader noch moeder gekend hebben, van wien men kan zeggen: « Hij was alleen op de wereld ».

Van kleine jongen af reeds bij vreemden uitbesteed, in dien ouden droevigen tijd toen de kinderen op hun tiende jaar reeds een paar centen moesten verdienen. Voor hem bestond geen onderwijs, en letters zijn vreemdsoortige teekeningen waaruit hij niet wijs kan worden. Toch kan hij eenige woorden fransch brabbelen, links en rechts op zijn zwerftochten aangeleerd. Op zijn dertigste jaar had hij zijn zuster nog niet gezien. Toevallig maakt hij met haar kennis en ziehier hoe.

Als vagabond naar Merxplas gebracht, komt hij in aanraking met een ander landlooper die hem schijnt te herkennen en die tevens naast zijn zuster gewoond heeft.

« Dites, camarade, n'êtes-vous pas Aloïs... ? »

« Comment sais-tu ça, « vous » ? »

« Mais je suis du même village que votre beau-frère ».

« Quoi ? Qui ? Toi connaître ma sœur ? Pas vrai, sais-tu, vous pas dire vrai. »

« Si, si et je vais si vous le voulez écrire à votre sœur. »

« Ah, toi, brave camarade, vous recevoir chique de tabac de moi... »

En zoo gezegd, zoo gedaan. Er werd geschreven en... twee maanden later kwam de gelukkige tijding. Aloïs had zijn zuster, een tiental jaren ouder dan hij teruggevonden!

Deze zuster had een goed hart; brave zielen vindt men toch zoo dikwijls onder het kleine volkje; en ze vroeg om haar broer bij haar te mogen opnemen.

Wat overgelukkige dag voor den stumperd, toen de bestuurder der Colonie hem kwam mededeelen dat hij naar huis mocht.

Toen is Aloïs van Merxplas vertrokken. Uit spaarzaamheid — hij wilde niet zonder geld ginder aankomen — trapt hij het te voet af, en na twee dagen landde hij bij zijn zuster aan. Het waren eenige gelukkige dagen, weken en jaren voor onzen man.

Vlijtig werkte hij, doch helaas, het noodlot vervolgde hem. Op zekeren dag kreeg hij, door werkongeval, een zwaren slag op het hoofd, en verloor daarbij een oog. Nu begint opnieuw zijn ongelukkig leven. De oorlog breekt uit. Er is brood te kort in huis. Aloïs verlaat zijn zuster omdat... hij te grooten eter was, en niet op de kosten van andere wilde teren. Hij wordt leurdere en zijn vagabonden leven, alhoewel eerlijk, herbegint. Alle moreelen steun van zijn brave zuster kwijt, slijt hij zijn avonden in herbergen, begeeft zich stilaan aan den drank. De drankduivel krijgt de bovenhand; hij wordt er de ongelukkige slaaf van. Een hoop nachts aan voor de toekomst. Hij ook, wil zich een huiskring stichten en trouwt. De leurdere stiel brengt een mooi centje bij. Aloïs had zijn klanten; hij verkocht veters, blinkdoosjes en zoo meer. Maar helaas, de drank was sterker dan zijn wil. Af en toe ruzie, krakeel, tot op zekeren dag, smoor-dronken, hij zijn vrouw met petroleum overgoot en zijn lieve wederhelft in brand stak. Vreesselijk nietwaar, onmenschelijk!

Toch is Aloïs een doorbrave vent. Ik houd veel van hem, is het beroepsvervorming? Ik zie hem nog te Merxplas aankomen, de oude vent. hij is nu over de zestig, met de trekken van den dronkaard op het gelaat. Stijf van rheumatisme. Zijn lichaam geheel scheef getrokken, een bil dikker dan de andere.

Wat met zoo'n sukkelaar aanvangen?
Aloïs, jongen, ge zult hier goed zijn, hoor!
Hij werpt me een navorschenden blik toe.

« Zeg eens vriend, wat is uw beroep, wat deed u vroeger om den kost te verdienen? »

« Mijn stiel is leurdere, Mijnheer, ik lijd zooveel van rheumatiek, dat brengt het beroep mede. »

« Luister eens, m'n vriend, we zullen trachten U te genezen, doch ge moet beginnen met te werken. »

« Ik ben nooit lui geweest om te werken, en nu ook vraag ik niet beter, maar geeft mij alstublieft, zittend werk. »

Aloïs, ik zal u aardappelen laten schillen, is dat goed? »

« Zeker, ik dank u Mijnheer. »

Aloïs zette zich aan 't schillen, en 't ging best alhoewel hij slechts een oog had. Mijn dagelijksch bezoek vond de man altijd over zijn mand gebogen. 't Was een flinke, een propere aardappelschiller, en niettegenstaande dat vuile werk, was zijn kamertje steeds netjes in orde. Maar de stakkerd kon het op zijn stoel niet meer uithouden, zoo plaagde hem zijn kwaal. 's Nachts kon hij niet slapen, wandelde op en neer in zijn kamer, en spijsde de slapeloze nachten, zette zich toch vlijtig elken dag aan zijn schiltaak. Af en toe kwamen beroerde droomen eveneens zijn nachtrust storen: hij zag allerlei nare dingen en beesten die hem het koude zweet over het gelaat deden loopen. Aloïs werd droefgeestig, sprak weinig, en de eetlust verminderde stilaan. Het verblijf te Merxplas drukte zwaar op hem. Nieuwe raad was noodig. 't Was nog heel in het begin van het ontstaan der inrichting.

« Aloïs, hebt gij nooit in den tuin gewerkt? Geen spade gehanteerd? »

« Weinig of niet, leurdere was mijn stiel. »

Weet gij wat: ik geef u een goeden raad, ik heb vertrouwen in u, morgen gaat gij naar den tuin hoor, maar niet weg loopen hé!

Aloïs dacht een paar minuten na en zei: «neen Mijnheer, dat zal niet gaan zie, mijn lijf is gansch stijf van de rheumatiek, ik zal mij niet kunnen bukken, laat mij liever aan mijn patatten. »

« Toch niet, jongen, de lucht zal u goed doen, uw bloed zal sneller stroomen, de spieren zullen rekken, volg mijn raad en probeer. Toe vriend, doe mij dat plezier. »

's Anderendaags vertrok de man met de hofbrigade intra-muros. Tegen den avond zag ik hem terug, stijf als een stok, gansch ontmoedigd.

« Laat mij maar terug op kamer, mijnheer, 't zal niet gaan. »

« Neen vriend, acht dagen stel ik u op proef, geloof me vrij, ik wil uw redding, uw gezondheid. Zijn rechter oog bekeek mij schuinweg, en in dien blik ontwaarde ik een hoop voor de toekomst, een vertrouwen in mij. Enkele dagen na den arbeid in open lucht kwam een lichte ommekeer zich afteekenen. Aloïs kreeg meer eetlust, sliep reeds verschillende uren elken nacht en zijn gemoed werd zonniger en opgeruimer. »

« t Gaat beter, Mijnheer, veel beter, 'k ben wel vermoeid 's avonds, maar de lucht doet mij goed. »

Zekeren dag toen ik als gewoonte mijn gasten bezocht, vergat ik bij Aloïs binnen te treden, ik weet niet meer juist waarom, waarschijnlijk was ik geroepen geworden bij een der andere geïnterneerden die zijn inboedel stuk sloeg. Doch, den volgenden ochtend in den tuin zei me den man: « Mijnheer de Bestuurder ge zijt gister bij mij niet geweest? »

« Och man lief, ik was gister belet, maar straks doe ik aan mijn bezoek een kwartuurtje bij. »

Onze sukkelaar vond zulks prettig, en inderdaad, na het avondeten zat ik nevens hem, op zijn bed.

« Sek » Mijnheer, zie eens hoe m'n armen en beenen vermageren! »

« Dat is niets vriend, 't is de rheumatiek die afneemt; doe voort, ge wordt nog n flinke, maar

gebruikt dan uw beenen niet, hé; voegde ik er lachend aan toe, om hazekens te vangen.

« Voor mij niet bang zijn, Mijnheer, zie 'k zou willen doodvallen, liever dan zoo iets te doen. Ik ben wel een leurdere, een vondeling, zonder huis noch have, maar ik ben dankbaar, je dankbaar hoor, en eerlijk. Zie, en hij trok me met mijn mouw, ze zeggen dat ik mijn vrouw heb willen... het woord kon er niet uit... maar ik had wel een glaasje gedronken, doch ik kan mij niet voorstellen dat ik zoo iets zou kunnen gedaan hebben. »

« Luister, Aloïs, over die zaak spreken we nu liever niet meer, maar hoor eens, ik heb een ander postje voor u. »

« Toch geen patatten schillen? »

« Neen, ik heb vertrouwen in u, morgen gaat ge in den tuin werken buiten de inrichting. »

« Dank mijnheer, en vertrouwd op mij. »

Aloïs stapte den volgenden morgen, blijmoed naar den moestuin. Daar wroette hij als een slaaf, dat het zweet hem langs het lichaam droop. Wanneer bij mijn bezoeken aan de brigade ik de man tegenkwam, fluisterde ik hem toe: « goed zoo, Aloïs, zorg dat ge de « pettemen » (onkruid) goed verwijderd. »

M'n tweede proef slaagde best en er ging geen maand voorbij of Aloïs kreeg een nieuwen blik van vertrouwen. Hij promoveerde tot werker in de veldbrigade. Met zeven man in het veld, vier kilometer van het gesticht, aan de grens van Beerse. De schouwen der steenfabrieken staken hun koppen majestatisch in de hoogte. In de verte kon men de vaart bespeuren, er was leven ginder ver, kort bij de menschen, kort bij de fabrieken waar zooveel volk het dagelijksch brood verdient, waar man met vrouw en kinderen wonen, gelukkige dagen slijten!

Toch bleef Aloïs z'n woord getrouw. Op het oogenblik van zijn wandaad was hij voorzeker totaal onverantwoordelijk; maar nu, nu is hij bewust van zijn toestand, en zijn gegeven woord getrouw. De man beheerscht zich zelf, hij weet wat goed en kwaad is, en daarbij is hij erkentelijk.

In de brigade viel het hem wat tegen. Eenige zijner werkmakers waren volgens hem niet vlijtig genoeg, ze verdienden het zout op hun patatten niet, zei hij!

Geen grooter geluk voor dezen geïnterneerde, dan hem te toonen dat hij ons volle vertrouwen waardig is.

Aloïs werd alleenwerker, en dat stond hem aan. Alleen op de hoeve, alle verouderdswerk doen, links en rechts mogen loopen, zonder bewaking, wat een heerlijk iets! Maar hij heeft het verder gebracht, hij heeft leeren spitten, zaaien, onkruid wieden, konijnen verzorgen en kweken, kiekens en duiven houden, hij de brutale, de wreede man van vroeger is een beste man geworden, met openhartigheid en eerlijkheid. Hij heeft maar een fout: Hij is geweldig jaloersch. Niemand kent beter «zijn» duiven, «zijn» konijnen, «zijn» hennen, «zijn» kat. Hij spreekt over «zijn» bestuurder, over «zijn» aalmoezener, over «zijn» onderwijzer, over «zijn» tuin.

Aan heengaan uit Merxplas, denkt hij niet. Niet lang geleden zei hij mij: — hij onderhoudt mijn tuin — «Mijnheer de Bestuurder, wat gaan «we» toekomend jaar in «onzen» hof zooal zaaien? »

Aloïs, jongen, ik ben bestuurder van de mannen, Madame bestuurster in haar keuken en gij bestuurder in den tuin. En fier dat hij was, zijn oog, dat arme weeskind, straalde van echte gevoelde erkentelijkheid.

Iedereen kent Aloïs, en iedereen groet hem minzaam. Als hij over de straat stapt is hij netjes in zijn abnormalenpak gestoken, zonder omkijken gaat hij naar zijn arbeid, spreekt niemand aan. Zijn eerste werk 's morgens bestaat in het verzorgen van zijn beesten. Typisch, Aloïs houdt dol veel van dieren. De konijnen vertroetelt hij als kleine kinderen. Heeft hij een appel in de kanten aangekocht, dan deelt hij dien met de konijnen waartegen hij praat als tegen kleine kinderen. Zijn lievelingskonijn heet «Jan»; elken morgen plaatst Jan de twee voorste pootjes op z'n schouders, likt het ruige gezicht van z'n meester. Dan hoort ge Aloïs: «Kom, Jan, kom jongen, hier eet wat lekkers». Aloïs gaat in zijn zak, bijt een stuk van z'n appel, steekt het in z'n breed mond, en Jan is er bij hoor, om z'n deel weg te knabbelen. De hennen komen uit z'n ruige handen het maïs pikken en de duiven fladderen rond z'n hoofd, zitten op z'n schouders.

Ontvluchten zal Aloïs nooit. Hij is te Merxplas ingeburgerd, hij voelt er zich thuis. Iedereen is goed voor mij, zegt hij, ik doe m'n best om iedereen tevreden te stellen, werk als de beste, waarom zou ik ondankbaar wezen?

Op Aloïs, de sukkelaar, de vroegere dronkaard, de onbewuste geweldigaard, de prikkelbare, de misnoedige, kan iedereen rekenen die hem weet te behandelen, die in zijn innerlijke wezen weet in te dringen, te begrijpen, zijn vertrouwen weet te winnen, en alzo «ontploffingen» weet te voorkomen.

531

Ziedaar Aloïs, de gemakkelijkste te behandelen van al de abnormalen te Merxplas.

Er zijn andere die men minder ras kent, waarvan het karakter en de inwendige gevoelens zoo ietwat palingsachtig, wat glibberig zijn. Onder de geïnterneerden hebben wij goedzakke dutsen, maar ook fijn-gelepen deugnieten, opruiers, beeldstormer, huichelaars, hartvreter. Daarom dient de serieering wetenschappelijk zuiver, doch niet minder praktisch gedaan. Het gaat niet op bepaalde reeksen in bepaalde inrichtingen te interneren. Men dient rekening te houden met de geschiktheid tot de behandeling van elk individu, de mogelijkheid van de behandeling van dit individu in een bepaalde inrichting. Het belang van den geïnterneerde gaat boven de officieele rangschikking. De wetenschappelijk aangenomen categorieën van abnormalen zijn slechts theoretisch voor wat aangaat de aanduiding der gestichten waar zij dienen opgesloten. Sommige onevenwichtigen b.v. kunnen te Merxplas niet met afdoend resultaat behandeld worden omdat Merxplas een regiem van «open deur» moet huldigen, omdat er aldaar aan landbouwuutbating en klompemakerij wordt gedaan. Wat baat het gevaarlijke geïnterneerden, wegens hunne opruijge gevoelens, hun gestadig pogen tot ontvluchten, op kamer te houden? Dat is de rechte weg om ontploffingen uit te lokken, om tuchteloosheid, wanorde te stichten, om menschen tot krankzinnigheid te doen overgaan in plaats van genezingen trachten te bekomen. Daarom zal steeds de eerste overbrenging van een geïnterneerde naar een abnormalengesticht een proefinterneering daartstellen.

De Wet van 9 April 1930 zal haast een jaar in voege zijn getreden en laat het ons zeggen, er is in de behandeling reeds heel wat bereikt. 't Zal nog wat duren eer we een definitief regiem zullen gevonden hebben. We tasten en we zoeken en we volgen de wetenschap stap voor stap, met voorzichtigheid, zonder aan overdeden menschelevenheid te doen. Abnormalen behandelen bestaat in hoofdzaak in de praktische toepassing der menschenkennis, de experimenten van het leven, de karakteriologie, en bij dit alles de individualiseering tot op de spits gedreven. Zooveel geïnterneerden, zooveel verschillende neigingen, zooveel karakters, zooveel verscheidenheid in kwade en goede instinkten. De kleinste bijzonderheden zijn hier van het grootste belang.

Een geest van samenhoorigheid bij het personeel van hoog tot laag is vereischt tot het bekomen van eenig resultaat in de behandeling. Iedereen dient aan hetzelfde touwtje te trekken, doch ieder lid van het personeel dient dan ook elk geïnterneerde te kennen. Daarom is het ook onontbeerlijk dat er regelmatigte voeling bestaat tusschen bestuurder en bewaarders-verplegers, dat het hoofd der inrichting de noodige uitleg over elk geval verschaffe, en aan elk verpleger een schriftelijke korte samenvatting overhandige aangaande den aard der geestesziekte, het karakter, de goede en kwade instinkten, de zwakke kanten waarop bijzonder dient gelet in den dagelijkschen omgang. De geest van sociale werker dient bij al de bedienden te overheerschen. Een inrichting waar de verplegers hun acht uren dienst komen «kloppen» zonder meer, is ten doode opgeschreven. Daar zullen de vruchten van den arbeid, onrijp, verdord afvallen en aan de wormen ten prooi komen. Een wind van warm idealisme, van broederliefde, van maatschappelijke plicht moet er waaien. Doch het voorbeeld, de scheppingskracht, de geest van opoffering dient uit te gaan van het hoofd van het gesticht om dan verder uitgebreid te worden tot al de medewerkers zonder eenig onderscheid. Er moet eenheid in de werking bestaan. De stafofficiëren als ik ze zoo noemen mag: Toegevoegd Bestuurder, Dokter, Aalmoezener, Onderwijzer, Bureauhoofd, Hoofdbewaarder-Verpleger, moeten één en zelfde doel nastreven, één en zelfde behandeling toepassen, de andere medewerkers volgen dan wel van zelf. Het regiem der abnormalen moet gezocht worden tusschen het kader der gevangenen en dat der krankzinnigengestichten. Gevangenis-Interneeringsoort-Krankzinnigengesticht; dat lijkt de beste rangschikking. Geïnterneerden dienen niet als veroordeelden behandeld, ook niet als krankzinnigen. Al de abnormalen met wien wij tot heden in voeling geraakten, waren bewust van hun fouten, van het door hun gepleegde feit, op eenige uitzonderingen na; b.v. de «exhibitionisten» die hun misslag niet willen bekennen of de fout trachten te verdoezelen. Daarom hebben we ons zeer dikwijls de vraag gesteld: zijn het allemaal zieken die als dusdanig behandeld dienen te worden? Onze ondervinding leert dat hier weder de individualisatie hoogst noodig is, dat te groote toegevendheid noodlottig is en geen heelmiddel daartstelt. Als we de abnormalen moeten gelooven en tevreden stellen, dan veranderen ze elke week van stiel, dan is het eten nooit goed, dan is het werk te zwaar, te licht, te vervelend, te prikkelbaar. Meer dan eens is het gebeurd dat sommigen de werkplaats verlieten en aan staking deden. Doch het staken duurde niet lang.

532

'n paar dagen verveling op kamer en er kwam vraag om te «mogen» werken.

De tucht in een abnormalengesticht is onontbeerlijk, doch de menschen moeten voelen en ondervinden dat men hen een warm hart toedraagt, dat men hen begrijpt, hun leed deelt, opgaat in hun vreugde, hun moeilijke familietoestanden beseft, hun op alle manieren terzijde staat; zij moeten in volle openhartigheid, in volle vertrouwen zich tot het personeel kunnen wenden en in het bijzonder tot het hoofd der inrichting, de aalmoezenier, de dokter, de onderwijzer, de hoofdverpleger. Een groot wederzijdsch vertrouwen moet er heerschen. Daar zijn in het leven van een geïnterneerde zooveel kleine dingen die hem geneogen doen en nader tot U doen komen. Een vriendelijke lach, een hartelijk «goeden dag» in 't voorbijgaan, een tikje op hun schouder, ze met hun voornaam noemen, zelfs bij de alleenwerkers op het veld hun een goed woord toeroepen: «Hé, Jef of Gust, hoe gaat het? Heerlijk weder vandaag! 't Regent alweer, maar straks zal de zon wel doorbreken! Bij hen in hun kamer komen als bij een vriend en belang stellen in alles wat hen omringt, wat hen aan 't harte ligt. Die familiale bejegening mag nochtans tot geen zwakheid overgaan.

Ik schreef daarstraks dat geïnterneerden tuchtvol dienen behandeld want ze kunnen U anders het leven wel onmogelijk maken door te groote toegevendheid. En inderdaad, de abnormalen mogen niet verwend of vertroeteld worden, dan wordt de bestuurder de slaaf van hun grillen. Het zijn groote kinderen bij wien het verderfelijke, het materiele, van het leven meer op den voorgrond treedt, die kwaad zoeken en vinden, die U kunnen pesten en om enkele voorbeelden aan te halen: «des 's nachts hun mobilaire stuk slaan en den bestuurder alzooveel moreel verplichten zich naar de inrichting te begeven; naakt in hun cel rondlopen, of als een aap, in adamskleed, gedurende de wandelingen, aan de vensterstaven hangen. In dergelijke gevallen moet er streng opgetreden worden en dadelijk ingegrepen, zoo de bedreven feiten niet het gevolg zijn van ziekelijke verschijnselen. Meestal zijn dergelijke buitensporigheden met kwaad inzicht bedreven. Hoe moet er dan ingegrepen worden? Op een psychologische en paedagogische wijze, anders komt men tot erge botsingen en ontploffingen. Doch stand houden, niet toegeven, ze van al de gunsten berooven, en de gasten op kamer geheel afzonderen, dat ze de vernedering voelen. Een abnormale is voor vernedering vatbaar. Weinig is noodig om hem op te wekken; maar weinig ook om hem in zijn eigenliefde te kwetsen. Hij is iemand die op losse schroeven gaat. Daarom, geleidelijk, zonder hotsebotsen, de schroeven toegedraaid en gesmeerd door een regelmatig leven, een werk volgens hun spierkracht, hun zenuwen, hun aanleg, orde en tucht in hun innerlijk wezen aankweeken, en af en toe wat zonne in hun bestaan door gezonde afleiding, radio, lectuur, bezoeken, inrichten van feestjes met familiaal en sociaal karakter op bepaalde feestdagen van het jaar door iedereen thuis gevierd. Zoo schept men een familiaal milieu waar iedereen zich kan thuis voelen, kan aanpassen, goede gewoonten kan aanleeren, wilskracht kan aanwinnen, vrouwen krijgt in de toekomst en... tot een relatieve genezing, ook wel tot een volkomen genezing kan geraken.

Als een abnormale zijn intrede doet in het gesticht moet er bij hem dadelijk een atmosfeer van geruststelling geschapen worden. Hij komt inderdaad met een internering van 5, 10 of 15 jaar binnen. Wel is waar weet hij dat dit termijn kan verkort worden, doch hij komt rechtstreeks uit de annexe, heeft soms een lange reis gedaan en komt misnoegd, ver van zijn familie in het interneringsoord aan.

De eerste indruk die hij ondergaat bij zijn intreden moet goed zijn. Hij moet geen koud stortbad krijgen door een koude, onverschillige ontvangst die hem neerdrukt, ontmoedigd en sceptisch stemt. Daarom is het hoogst noodig dat zoo ras mogelijk een eerste bezoek aan den geïnterneerde gebracht wordt door het Bestuur of door den Aalmoezenier, als het kan denzelfden dag, zonder uitstel des anderen daags morgens. Een nauwkeurig onderzoek van het anthropologisch bundel, der expertise, en daarna een langdurig onderhoud met belanghebbende doen den persoon reeds kennen. Wanneer dan de dokter-anthropoloog der inrichting den patient eveneens onderzocht heeft en advies heeft uitgebracht kan er overgegaan worden tot een voorloopige tewerkstelling, en een voorloopige behandeling. Het is noodig al deze oorzaken en ondervindingen, kort en bondig samen te vatten op een steekkaart die dan geleidelijk weer dient aangevuld naar gelang den toestand van den abnormale verbeterd of verslechtert. Men moet de geïnterneerde stap voor stap kunnen volgen, zijn gedrag en vlijt gadeslaan, zijn nachtrust controleren, zijn verschillende gemoedsreacties opteekenen. Om tot een afdoend resultaat te geraken, dienen dan ook die leden van het personeel die een zekere hoofdrol vervullen, zich regelmatig te vergaderen. Zeker eenmaal in de week, om de verschillende

gevallen te onderzoeken, besprekingen te houden. Om de zes maanden dient elk abnormaal zijn toestand onderzocht te zien door de bestuursvergadering. Immers, de geïnterneerden hebben het recht na zes maanden internering, hun vrijstelling op proef aan te vragen.

't Is niet op het oogenblik dat de Commissie om advies vraagt dat een onderzoek dient begonnen, de man dient periodiek aan eene grondige bespreking onderworpen te worden. Als resultaat dezer onderzoeken kan er dan door den Bestuurder en den Dokter anthropoloog, op eigen initiatief, een vraag tot de Commissie gericht tot vrijstelling op proef. Liever had ik het termijn van zes maand op een jaar zien gebracht, omdat op zulk een korte spanne tijds, de abnormalen nog niet rijp zijn, het grootste gedeelte heel zeker niet, voor herklassering. Bijzondere gevallen kunnen altijd door den Bestuurder aan de Commissie bekend gemaakt en voorgesteld worden. Wat gebeurt er nu? Na de zes maanden meent elkeen dat hij vrij mag, sukkelars vormen zich een «idée fixe», verschijnen voor de Commissie, en worden zeer dikwijls afgewezen. Hun terugkeer in het interneringsoord geschiedt met een zekere bitterheid, het vertrouwen is verdwenen en de moeilijke taak van aanpassen herbegint. Ik weet het, men heeft dat termijn op zes maand teruggebracht om alle arbitraire, zooveel mogelijk te vermijden. Maar ik antwoord hierop, dat het slagen in de behandeling, dus, in het bekomen van een gunstig resultaat tot herklassering — voor diegenen die daarvoor vatbaar zijn — afhangt van den geest, die de inrichting beheerscht, van den wind van idealisme, van opoffering, van saamhorigheid, van menschevriendheid die er waait. Hoogdravende woorden, goede inzichten, zijn niet voldoende, de daad moet bij het woord gevoegd. Kunnen we zulks bereiken dan kan het willekeurige, dat overwegende element bij de bestrijding der wet van 9 April 1930 in de behandeling der abnormalen als nietbestaande aanschouwd worden. Over het toegepaste regiem wil ik het nog niet hebben, we zoeken en tasten, elken dag brengt nieuwe ontdekkingen mede, we verbeteren, we vullen leemten aan, en later, als we tot praktische en gecontroleerde resultaten zullen gekomen zijn, dan is de tijd aangebroken om naar vaste stelregels een regiem, gesteund op die ondervindingen, en geleid door de wetenschap, op te stellen.

Te Merxplas bestaat een progressief systeem ter behandeling der abnormalen. Landbouwhatting — een zestigtal hectaren grond — en een mechanische en handklompenmakerij leveren voorloopig werk aan de geïnterneerden. De observatieperiode op kamer duurt nooit vrij lang, omdat een lang verblijf op kamer noodlottig inwerkt op de gemoedstoestand van den abnormale. In algemeenen regel zetten we onze abnormalen daags na hun intrede in het gesticht te werk in het knoppenwerkhuis. Daar kunnen we hun reacties goed nagaan. De mannen worden dadelijk gewoon aan den geest van tucht die er heerscht, of toonen zich zooals ze werkelijk zijn. Zijn het personen geschikt voor den landbouw, dan worden ze eerst op proef gesteld in de hofbrigade intra muros. Van daar gaan ze over, naar gelang hun gedrag, het vertrouwen dat ze inboezemen, naar de hofbrigade extra muros. Verder komen ze in de veldbrigaden, op de hoeve, worden alleen werkers, voorlieden, koewachters of geraken tot den volledige vertrouwenspost — zoo is er maar een — pachter op de hoeve; deze laatste slaapt alleen, zonder controle des nachts op het pachthof en bewaakt de beesten.

De jongeren worden van de ouderen gescheiden. De eerstgenoemde worden meest gebruikt in de blokmakerij, beginnen met het gemakkelijkste en lichtste werk, om geleidelijk tot het moeilijkste te geraken of aan de machines gebezigt te worden. De te werkstelling wordt met de meeste zorg gedaan met inachtneming van verschillende factoren, ouderdom, lichaamsgesteldheid, geestestoestand, aanleg, enz., enz.

De groote factor bij de behandeling der abnormalen is het aanpassen van het milieu, het vertrouwen winnen, de geleidelijke karaktervorming. Een abnormale moet zich kunnen thuis voelen in de inrichting, hij moet zich een kamertje kunnen inrichten volgens eigen lust. Dit kamertje moet zijn tweede thuis zijn, ingericht zooals het thuis was, de wanden der muren behangen met foto's van familieleden, daar moet de geest van vader en moeder, vrouw en kinderen, bloedverwanten in doordringen. In die plaats zal hij enkele ledige uren slijten, aan gezonde lectuur, aan studie doen. Het inrichten van zijn tweede thuis moet hem leeren het leven aantrekkelijk te maken door orde, netheid. De intellectuele vindt er afleiding in de boeken, de analphabeet, in het nazien van prentenboeken, en beiden met het luisteren naar een radioconcert, door middel van koptelefoon, of door het aanhooren van een kleine gepaste voordracht, gegeven voor een micro en naar elke kamer overgesend langs denzelfden koptelefoon. Maar nu ben ik heeltemal verzeild geraakt in bijzonderheden, en dat was m'n doel niet. Men vroeg me wat nader kennis te kunnen maken met het abnormalengesticht te Merxplas, ik meen zulks gedaan te hebben, later hoop ik over de innerlijke inrichting alhier, wat verder te kunnen uitwijden.

overeenkomst van dienstverhuring op eersten April 1930 afgesloten tusschen beroepene, zanger in de «Koninklijke Vlaamsche Opera» van Antwerpen en beroepers, bestuurders van dezen schouwburg;

Aangezien het vonnis a quo beroepers verwezen heeft aan beroepene te betalen: 1°) de som duizend acht honderd vijf en zeventig frank voor een halve maand wedde van den tweeden tot den zeventienden Mei 1900 en dertig; 2°) de som twee en twintig duizend vijf honderd frank als vergoeding voor het verbreken der overeenkomst;

Aangezien de bovenvermelde halve maand de laatste was van het speeljaar 1900 dertig—1900 een en dertig, dat op achtenden Oogst begonnen was en dus een werkzaam tijdperk van negen maanden moest bevatten;

Aangezien beroepers op het einde van 1900 een en dertig hebben moeten vaststellen dat hunne onderneming in tekort verkeerde en de beslissing namen den schouwburg vroegtijdig te sluiten en de laatste veertien dagen niet te laten spelen;

Aangezien zij nochtans nooit geweigerd hebben aan beroepene de wedde te betalen, die hem voor deze niet gespeelde halve maand toekwam, maar dat zij hem, zooals aan de andere leden van het personeel, voorgesteld hebben: 1°) in hoofddorde, het speelseizoen 1900 een en dertig—twee en dertig vijftien dagen vroeger te openen, 't is te zeggen de laatste halve maand van 1900 dertig—een en dertig te vervangen door de twee weken van den eersten tot den vijftienden September 1900 een en dertig; 2°) in bijkomende orde, het verschuldigde saldo te betalen in vier deelen op einde der maanden September, Oktober, November en December van het zelfde jaar;

Aangezien deze voorstellen door beroepers in hunne besluiten van eersten aanleg uitdrukkelijk herhaald werden;

Aangezien de eerste rechter zeker niet gedwongen was dergelijke voorstellen te bekrachtigen, maar dat hij aan beroepers, die tengevolge van ongelukkige omstandigheden tijdelijk in 't nauw werden gebracht en niettemin van goeden wil waren, een gematigd uitstel had moeten verleen volgens de bepalingen van art. 1184 al. 3 en 1244 al. 2 van het Burgerlijk wetboek;

Aangezien de eerste rechter van het verkeerde beginsel uitgegaan is dat er in zake salarissen geen uitstel kan toegestaan worden zonder toestemming van den schuldeischer en dat aldus alle voorstellen in dezen zin dienen van de hand gewezen te worden;

Aangezien geen enkele wetsbepaling dergelijke meening verrechtvaardigt; dat overigens artikel 1244 al. 2 Burgerlijk Wetboek eene beschikking van openbare orde uitdrukt (Baudry. La Cantinerie D. XIII, N° 1484 en 1485);

Aangezien wanneer het er op aankomt een uitstel toe te staan voor de uitvoering eener verbintenis tot de betaling van een dienst- of arbeidersloon strekkende, dan moet de rechter zeker bijzonder omzichtig wezen;

Maar aangezien men in het voorhanden geval de bijzondere omstandigheden der zaak in aanmerking moet nemen, namelijk die feiten dat de schouwburg der beroepers van de openbare machten toelagen ontving, dat bijna al de kunstenaars van den schouwburg de voorstellen van de bestuurders aangenomen hadden, en dat het van groot nut was de uitbating voor de volgende jaren staande te houden in het belang, niet alleen van de kunst, van het publiek, van de groote meerderheid van het personeel, maar ook van beroepene zelf;

Aangezien de vraag tot verbreking der overeenkomst wezenlijk enkel op de wanbetaling van eene halve maand wedde gegrond was; dat de sluiting van den schouwburg vóór de laatste vijftien dagen geene schade aan beroepene kon veroorzaken, indien zijne wedde voor deze halve maand betaald werd;

Aangezien er dus geene genoegzame redenen in de zaak bestonden om de verbreking der overeenkomst terstond uit te spreken, dat de eerste rechter deze verbreking enkel voorwaardelijk had moeten vergunnen voor het geval dat beroepers de wedde van beroepene niet zouden betalen binnen eenen korten termijn door het vonnis te bepalen;

Aangezien beroepene wel nutteloos in pleidooi doet opmerken dat heirkraft de ontvankelijkheid niet belet van eene vordering tot verbreking; dat deze regel, die stellig is, niet betwist wordt, maar hier niet toepasselijk is: beroepers spraken

niet van heirkraft en zegden niet dat hunne verbintenis gansch onmogelijk was uit te voeren, maar zij beweerden enkel dat zij zich tijdelijk in moeilijke en onvoorziene omstandigheden bevonden en zij vroegen een uitstel dat de rechter hun kon toestaan (Verbr. fr. 19, Oktober 1897, D. P. 1897, I. 576 in fine);

Aangezien het vonnis a quo op twee en twintigsten Oogst 1900 een en dertig aan beroepers betekend is geworden en dat, op den tweeden dag daarna, dus op vier en twintigsten Oogst, beroepers aan beroepene de som duizend acht honderd vijf en zeventig frank voor de wedde van de betwiste halve maand hebben doen toekomen, met daarbij de verloopene intresten op deze som;

Aangezien de bestuurders, op vijf en twintigsten Oogst 1900 een en dertig, beroep tegen het vonnis a quo aangeteekend hebben, dit beroep echter beperkt zijnde bij de uitspraak der verbreking van dienstovereenkomst tusschen partijen gesloten en bij de veroordeeling tot schadevergoeding dientengevolge aan beroepene toegekend;

Aangezien, moest men zelfs aannemen dat de eerste rechter de overeenkomst onmiddellijk mocht verbreken, nu echter kan de verbreking afgewezen worden, vermits beroepers hunne verbintenis van betaling der wedde nog bijtijds, in dit bijzonder geval, jegens beroepene uitgevoerd hebben (Laurent D. XVII, N° 135, Baudry La Cantinerie D. XIII, N° 927, Planiol D. II, N° 1319);

Aangezien men uit de hierboven vermelde overwegingen moet afleiden dat het tusschenberoep strekkende tot eene schadevergoeding van drie en dertig duizend zeven honderd vijftig frank ongegrond is;

Om deze redenen:

Het Hof,

uitsprekende zoowel wat het hoofdberoep als het tusschenberoep aangaat, en binnen de grenzen van die beroepen, en alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende; ontvangt gezegde beroepen en er recht op doende; vernietigt het vonnis waartegen beroep: 1°) voor zooverre het de verbreking uitgesproken heeft der overeenkomst tusschen partijen afgesloten en 2°) voor zooverre het beroepers verwezen heeft de som drie en twintig duizend vijf honderd frank aan beroepene te betalen uit hoofde van deze verbreking;

Desaangaande wijzigende, zegt beroepene ongegrond in zijne vraag betrekking hebben op de verbreking der hierboven vermelde overeenkomst en op de schadevergoeding voor deze verbreking geëischt en wijst er hem van af; zegt beroepene ongegrond in zijn tusschenberoep en wijst er hem van af; verwijst beroepene tot de beroepskosten jegens beroepers.

BURGERLIJKE RECHTBANK ANTWERPEN

3e KAMER — 16 MAART 1932

Voorzitter: M. Bartholomeeussen
Op. Min.: M. van Hille, substituut
Pl.: Mr Elebaers en Mr Bervoets

WERKONGEVAL. — BELEGGING VAN KAPITAAL. — BETALING VAN HET DERDE.

Niettegenstaande het feit dat de werkgever of dezes verzekeraar het kapitaal in handen der door de wet voorziene inrichting heeft belegd, behoudt het slachtoffer van een werkongeval of dezes erfgenen, zelfs na een maand, het recht een derde in kapitaal te eischen.

Briqueteries et Ateliers Landuyt, beroeper
t/ Erfgenen Annaert, beroepene

De heer van Hille, substituut-procureur des Konings, heeft zijn advies in de volgende woorden gegeven:

«Twee argumenten zijn tegen het vonnis a quo door appellant aangevoerd.

1) Hij zegt het volgende: Een eerste vonnis van den vrederechter te Boom in dato 8 Oktober 1930 heeft mij verplicht het kapitaal beleggen binst de maand zijn uitspraak opvolgende. Mits zulks te doen heb ik mijne verplichtingen vervuld, des te meer dat het vonnis tegensprekelijk is en dat diensvolgens de beroepene partij, zou aanvaard hebben dat eischer in hooger beroep zich op dergelijke wijze van zijne verbintenis zou bevrijden.

Het dient nochtans opgemerkt te worden dat beroeper zelf niet van het begin af van deze meening overtuigd was. Anderszins had hij niet aan verweerders in beroep den brief geschreven gedateerd van 27 Oktober 1930 hen vragende of zij 1/3

RECHTSPRAAK

BEROEP SHOF TE BRUSSEL

1° KAMER — 13 JANUARI 1932

Voorzitter: M. Bilaut
Raadsheeren: M. Van Damme en M. Fontaine
Op. Min.: Van den Branden de Reeth
Pl.: Mr Eug. Van den Bosch en Mr Devèze
t/ Mr J. Franck en Mr J. Destrée

DIENSTKONTRAKT — UITSTEL VAN BETALING VAN LOON GEEN REDEN TOT VERBREKING.

Het is een verkeerd beginsel aan te nemen dat de Rechtbank in zake salarissen geen uitstel van betaling zou mogen verlenen zonder toestemming van de schuldeischers.

De wanbetaling van een halve maand wedde door schouwburgdirecteuren aan hun personeel vormt geen reden tot verbreking van het dienstkontrakt ten verzoeken van de bedienden.

Wanneer de eerste rechter een dienstkontrakt verbreekt ten voordele van een bediende wegens wanbetaling van loon en dit loon na de betekening van het vonnis aan den bediende wordt voldaan, terwijl de werkgever beroep aantekent tegen het vonnis, bestaat er aanleiding de verbreking van de overeenkomst te vernietigen en aan te nemen dat de betaling der wedde nog bijtijds is geschied.

Het Conflict in de Vlaamsche Opera te Antwerpen

Aangezien de eerste rechter de verbreking uitgesproken heeft der mondelinge

in kapitaal wilden krijgen. Daarbij mag men bijvoegen dat het vonnis van 8 Oktober 1930 nooit betekend werd, dat de kosten ervan nooit geregeld werden en dat het dus tot hiertoe geen kracht van gewijsde heeft bekomen tegenover verweerder in beroep. Zoodus kan dit vonnis de rechten der belanghebbende partijen niet belemmeren of krenken. Zooals hooger gezegd, heeft beroeper zelf, zulks verstaan wanneer hij aan de ouders van het slachtoffer naderhand nog een vraag heeft gesteld om te weten of zij een eisch tot het bekomen van een derde in kapitaal wilden indienen, niettegenstaande het feit dat het vonnis hem verplicht had het kapitaal te constitueren.

De wet dwingt den werkgever (of dezes verzekeraar) het kapitaal te beleggen binst een termijn van een maand, volgens op het tusschen de partijen voltrokken akkoord. Maar, onverlet het feit dat we in zake van geen akkoord, maar voor een niet definitief zijnde vonnis staan, zijn we van meening dat de wet door deze bepaling enkel een voorzichtigheidsmaatregel heeft genomen tegen de personen die de rente schuldig zijn, dit in belang der werklieden, maar het vloeit niet voort uit den tekst dat de vervulling van deze verplichting het recht der door het ongeval benadeelde partijen tot het betalen van een derde in kapitaal zou te niet doen. Men kan dus het argument spruitende uit het bestaan van het vonnis van 8 Oktober 1930 niet aanvaarden.

2) Beroeper steunt zich ook op een tweede argument en zegt dat, zonder acht te nemen op het bestaan van een akkoord of een vonnis, men geen derde in kapitaal meer eischen mag nadat de werkgever (of dezes verzekeraar) het kapitaal dat noodig geacht wordt om de rente te verzekeren, in handen van een aangenomen inrichting zou belegd hebben.

Wel is waar wordt deze meening gevolgd door een deel der Rechtspraak (zie Dor. La demande d'otroi du tiers en capital par la victime d'un accident de travail in de Bulletin des Assurances 1930, 2e nummer, bl. 475, nota 6).

In een scheidsrechterlijke uitspraak door Mr Dor gegeven, (ibid. bl. 478) vinden we de argumenten die ten voordeele van zijne meening mogen ingebracht worden. « En effet une fois le versement du capital opéré, l'obligation du patron est remplie, il ne doit plus rien à la victime ou à ses ayants-droits (Exposé des motifs. Doc. Parlem. Ch. 1900 p. 296 I in-fine) et comme le dit le rapport de la section centrale (id. 1901-1902, 15-2-1) la constitution du capital libère, exonère le chef d'entreprise surabondamment, l'institution du fonds de garantie qui intervient sur constatation de l'inexécution des obligations du patron (art. 17) est incompatible avec une action en paiement d'un capital après le délai de constitution de celui-ci et implique que l'obligation de payer ou de constituer est définitivement fixée avant ce moment, puisque le juge doit constater l'inexécution d'une obligation bien définie à ce point de vue (comp. Demeur T. II. n° 999). C'est en se rendant compte de ce mécanisme de la loi que le rapporteur disait à la Chambre, à propos de la faculté de postuler le paiement en capital (art. 7): en cas d'incapacité permanente ou de mort, l'indemnité consiste en une rente viagère, le capital doit être constitué, employé à l'achat de la rente le plus tôt possible, après la constatation soit de la mort, soit de la provenance de l'incapacité ».

Maar om de hierna breder uiteengezette redenen zijn we van meening dat we deze opinie niet mogen volgen. Reeds hooger hebben we gezegd dat O. I. de bepalingen der wet de belegging van het kapitaal in handen van een aangenomen inrichting bevelende, enkel als maatregel ten gunste van het slachtoffer of dezes rechthebbende mag aanzien worden, en niet tegen hen ingebracht mocht worden. Het derde in kapitaal kan echter genomen worden op het reeds vastgestelde kapitaal.

Zelfs Mr Dor in zijne studie door beroeper aangebracht, moet bekennen dat er over de zaak onzekerheid bestaat en dat men dien onzekeren toestand door wetgeving zou moeten verbeteren (bl. 479).

De door hem aangehaalde opinien zijn persoonlijke opinien en tot staving zijner thesis kan men geen enkel afdoende wettekst inbrengen, zoodat we, misschien met een zeker correctief, dat we hierna zullen aanduiden, van meening zijn dat het niet zonder redenen is dat een deel der rechtspraak beslist heeft, dat er altijd door de belanghebbende gebruik kan gemaakt worden van hun recht tot het bekomen van een derde in kapitaal, des te meer dat het verval van rechten van strikte ver-

klaring is. (Vrederegerecht Bastogne 12-1-1911, Revue accidents de travail 1911, bl. 395; Vrederegerecht Ath. 29-1-1910; ibid 1912 bl. 316; Vrederegerecht Luik 20-10-1914; Jurispr. Liège 1914 bl. 327. Pas. 12-III-388; Vrederegerecht Luik 9-9-1915. J. J. P. 1915 bl. 356; Recht. Luik 12-2-1921. B. J. 1921 bl. 475). Zie ook Demeur (Réparation des assurances des accidents de travail, N° 599, die zegt dat in alle geval het termijn van een maand « court à dater du jugement définitif à partir de sa signification ».

De wet nopens de arbeidsongevallen is een exceptie en uitzonderingswet die de gewone rechten toegestaan aan een slachtoffer verminderen (b. v. geen zedelijke schade, geen schadevergoeding voor pijn en smarte enz.). Bij gevolg in dubbelzinnige of twijfelachtige gevallen moet men ze ten voordeele der slachtoffers uitleggen en naar het gemeene recht terugkomen waarvan men enkel volgens vaste bepalingen mag afwijken en met deze wet in besprekenden zin uitgelegd worden.

Moest men anders redeneeren dan zou men tal van verwarrende resultaten bekomen. Veronderstellen we dat een kracht van gewijsde hebbende vonnis of een akkoord tusschen partijen zou bestaan en dat de werkgever (of dezes verzekeraar) den dag daarna het kapitaal zou neerleggen in handen van een aangenomen instelling zonder het slachtoffer of zijn erfgenamen te verwittigen. Zal men zeggen dat hun recht uitgeput is? Men zal antwoorden dat het geval zich anders voordoet wanneer het kapitaal op het einde der maand belegd wordt, daar de wet een termijn van hoogstens een maand voorziet en dat het slachtoffer of zijn rechthebbende hun recht gedurende dien termijn moesten doen gelden, maar zoo redeneerende zou men toch in 't algemeen ongeletterde personen, die de wetten niet kennen, in min gunstigen toestand stellen dan de werkgever of dezes verzekeraar. Zelfs een der door Mr Dor aangehaalde schrijvers (ibid bl. 481. Revue des accidents du travail 1910 bl. 275, nota's 1, 2 en 3) geeft toe: « On pourrait insérer dans la loi un texte obligeant l'assureur à prévenir par lettre recommandée le bénéficiaire quinze jours au moins avant la constitution du capital » en Dor voegt er bij wat ten stelligste bewijst dat hij zelf zijne meening enkel aanziet als een wenschbaar recht: « Il devrait évidemment être entendu que le fait de laisser passer cette quinzaine sans protestation rendrait désormais non recevable la demande en obtention du tiers en capital.

Formulons le regret que ni le gouvernement ni aucun de nos législateurs n'ait songé à ce jour, à introduire cette amélioration dans l'ensemble des dispositions légales relatives à la réparation des accidents du travail. Souhaitons qu'elle soit l'œuvre d'une prochaine législative ».

En hier komen we terug op het correctief dat volgens ons wellicht aangenomen zou mogen worden. Men zou kunnen zeggen dat het slachtoffer of dezes rechthebbende een derde in kapitaal niet meer zou mogen vragen eens dat hij eraan uitdrukkelijk zou hebben verzaakt. Zulks heeft niet plaats gehad in deze zaak. Men heeft de vraag gesteld aan de ouders van Annaert (rechtstreeks aan hen, niet aan hun raad) en zij hebben deze vraag niet beantwoord. Wilde de verzekeringsmaatschappij een stellig antwoord daarover bezitten dan mocht ze die mensen nog eens interpeleeren.

Wij zijn dus van meening dat in den huidigen staat onzer wetgeving, geen enkel tekst aan belanghebbenden het recht ontkent een derde in kapitaal te eischen zolang zij aan hun recht niet uitdrukkelijk hebben verzaakt; de belegging der rente moet enkel aanzien worden als zijnde een maatregel van administratieve en openbare orde, genomen om de betaling der rente of kapitaal te verzekeren, zonder dat deze belegging eenig invloed zou uitoefenen op de rechten der slachtoffers (of van hun erfgenamen).

De aanvraag tot betaling van een derde in kapitaal, na de belegging kan enkel als gevolg hebben een nieuwe berekening tusschen werkgever (of dezes verzekeraar) en de bevoegde inrichting.

Wij besluiten dus tot de bekrachtiging van het bestreden vonnis. »

VONNIS

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten;

Gezien de stukken van het proces, de uitvoerbare expeditie van het vonnis waartegen beroep uitgesproken door den Heer Vrederechter van het Kanton Boom

op 25 Februari 1931 en de akte van beroep van 24 Maart daaropvolgende;

Aangezien het beroep regelmatig is in den vorm en ontvankelijk;

Aangezien het vonnis waartegen beroep aan elk der verweerders in beroep, echtgenooten Annaert, het recht toegekend heeft van de beroepster, de Naamloze Maatschappij Briqueteries et Ateliers Landuyt te eischen een derde van het kapitaal hen toegekend bij voorgaand vonnis van 8 Oktober 1930, wegens het doodelijk werkongeval aan hunnen zoon overkomen;

Aangezien volgens beroepster het ten onrechte is dat zulks geschied is; dat volgens haar zij niet meer kon verwezen worden een deel in kapitaal te betalen om reden dat zij het kapitaal reeds gestort had in handen van de Compagnie d'Assurances Générales sur la Vie, in uitvoering van gemeld vonnis van 8 Oktober, hetwelk uitdrukkelijk bepaalt dat het kapitaal binnen de maand na het vonnis moest geconstitueerd worden;

Aangezien wat betreft het vonnis van 8 Oktober 1930, hetzelve is niet alleenlijk niet gelicht en niet betekend, maar zelfs niet voorgebracht en dat het dus zeker geen definitief karakter kon hebben verkregen; dat aanlegster in beroep zulks zoo goed begrepen had, dat zij na de uitspraak van hetzelve, op 27 Oktober 1930 aan de echtgenooten Annaert gevraagd heeft of zij een derde in kapitaal wenschten te ontvangen;

Aangezien bijgevolg zij ook niet kon beweren dat door het aanleggen binnen de maand na de uitspraak van gemeld vonnis, zij aan al hare verplichtingen voldaan had en de echtgenooten Annaert niet meer zouden gemachtigd geweest zijn het wetelijk bepaald aandeel in kapitaal op te vorderen;

Aangezien het haar zeker vrij stond een niet betekende beslissing uit te voeren, maar dat zij zulks gedaan heeft op eigen risico, en onder hare persoonlijke verantwoordelijkheid, zonder dat zij deze daad kon inroepen om aan de oorspronkelijke eischers een recht te kunnen ontlenen hetwelk hen door de wet van 24 September 1903 uitdrukkelijk toegekend is;

Aangezien inderdaad geene enkele bepaling der wet eenen termijn aanduidt binnen dewelke de rechthebbenden op eene lijfrente door haar toegestaan mogen gebruik maken van het vermogen de betaling in kapitaal te eischen hunner lijfrente (Art. 7 der wet van 24 December 1903);

Aangezien zulke vraag slechts dan zou kunnen afgewezen worden wanneer in de gevallen voorzien in artikel 14 het kapitaal zou aangelegd zijn, bij afsterven van den werkman, binnen de maand na eene overeenkomst tusschen partijen of zoo niet, binnen de maand van een definitief vonnis en wanneer de belanghebbende uitdrukkelijk afgezien hadden van hun recht een deel in hoofdsom te eischen;

Aangezien geen dezer beide veronderstellingen zich in de huidige zaak voordoet;

Om deze redenen

en deze van het eerste vonnis:

De Rechtbank, gehoord in zijn eensluidend advies in openbare zitting gegeven, den heer Van Hille, Substituut van den Prokureur des Konings;

Alle andere besluiten verwerpende, verklaart het beroep ontvankelijk doch ongegrond; diensvolgens bevestigt het eerste vonnis en veroordeelt de aanlegster in beroep tot de kosten.

Ingezonden Bijdragen

HET RECHT AAN DE RECHTS-GELEERDEN

Eens te meer heeft de Jury in een assisenzaak van allen blaam wiggewassen een man welke zijn evenmensch het leven heeft ontnomen.

Het gold een bedrogen echtgenoot welke den minnaar zijner vrouw aanvalt, er slechts in gelukt hem te kwetsen maar een argeloozen omstander — hij vergissing — doodt.

Na een prachtige pleidooi — in assisenzaken komt het talent van den rede-naar tot zijne verhevenste uiting — heeft de verdediger de harten ontroerd der gezwornen, gewezen op de morele folteringen van den bedrogen echtgenoot — welke bijna onder applaus van het publiek, de zaal verlaat met een aureool van onschuld.

De ouders van het slachtoffer welke zich burgerlijke partij hadden aangesteld, worden minachtend afgescheept. Gelukkig voor hen dat ze nog niet veroordeeld worden tot de zware kosten van het geding. Er is iets schokkends in zulke beslissing.

De autoverder welke bij onachtzaamheid zijn evenmensch kwetst of doodt wordt gestraft met gevangenis.

Een vreemde matroos welke lucht geeft aan zijne uitbundige vreugde van op het vasteland te zijn weergekeerd, door enkele revolvergeschoten in de lucht te schieten wordt gestraft met gevangenis.

Hij die een ander het leven ontnemt — bij vergissing — het was een ander welke hij wilde doden — wordt vrijgesproken.

Had deze bedrogen echtgenoot zijne woede gekoeld met stokslagen of vuiststompen ware hij voor de boetstraffelijke rechtbank zijne straf niet ontlopen.

Hij recht zich zelf met een revolver — doodt een onschuldige — Hem treft geen blaam!

Voorheen bestond nog de mogelijkheid dat het slachtoffer eener misdaad — in geval de jury tot onplicht besloten had — vergoeding bekam tegen den dader.

Maar de wet van 28 Februari 1931 heeft bij haar artikel 19 die mogelijkheid totaal uitgesloten.

De jury heeft geoordeeld dat er geen vrijwillige doodslag is gepleegd, dat de dader beneveld was door de wanhoop welke in hem brandde wegens de oneer hem in zijn echtelijk leven aangedaan.

Maar art. 413 van het strafwetboek zegt dat zijne daden in zulk geval verschoonbaar kunnen zijn, maar nooit te verrechtvaardigen.

Ongetwijfeld heeft de jury zich misgripen over de begrippen van verschoonbaarheid en verrechtvaardiging.

Kan het anders?

De gezwornen zijn niet voorbereid voor hunne taak. Zonder eenige rechtskennis, zonder eenige ondervinding op rechtskundig gebied, worden zij van den eenen dag tot den anderen geroepen om recht te zeggen in de meest zware gevallen welke zich voordoen en te vonnissen over leven en dood.

Voor het toepassen eener boete van een frank wegens verzuim eene eenzelvigheidskaart bij te hebben of het laten staan van een vuilnisbak, wordt de kennis gevraagd van een doctor in de rechten en alle de waarborgen geëischt van het ambt van magistraat. Maar om iemand ter dood te veroordeelen is geene rechtskennis van doen!

De juryleden oordeelen toch maar over kwestie van feite, zal men opwerpen.

Maar feit en recht zijn zoo onscheidbaar, dat geen jurist zal durven in geweten bepalen waar het eene eindigt en het ander begint.

En moet men om over feiten te oordeelen, ook geen ondervinding hebben en van getuigenissen, en van experten, en van onderzoeken van allen aard, en bestand zijn tegen al het onzekere dezer bewijsvoeringen.

Waarom iemand plots voor de zwaarste taak van het rechtseven stellen zonder hem de minste opleiding te geven. Wanneer een zieke een levensgevaarlijke operatie moet ondergaan, roept men dan twaalf volksmensen bijeen welke, na onderscheidene doctor in hunne adviezen voor of tegen te hebben gehoord zullen beslissen of de operatie neen dan ja moet doorgaan!

En tegen de beslissing der gezwornen is geen beroep, geen verhaal! De reden is, dat het oordeel der gezwornen het oordeel daartestelt van het Volk en het Volk onfeilbaar is. Wat klinkt zulks oud en onpractisch. Die twaalf mensen blijven met hun twaalfen toch onderworpen aan alle menselijke onvolmaaktheden, en hun oordeel kan missen zooals dat van eenieder.

Wel is waar kan de beslissing van een jury moeilijk onderworpen worden in beroep aan een ander jury op dezelfde basis samengesteld als de eerste, en zou men een eventueel beroep moeten onderwerpen aan rechters, maar dan komt men tot dezelfde onlogische praktijk welke bestaat in het onderwerpen der vonnissen der handelsrechters aan de Hoven van Beroep.

Oordeelen, recht zeggen, vonnissen is een beroep waartoe noodig zijn onderricht, ontwikkeling, studie, ondervinding, rijpheid van geest en verstand, en een groote dosis menschenkennis.

Men bekwaamt zich in zulk vak, als in alle andere vakken, met den tijd, en met oefening, en het gemis aan alle formatie is meer te vrezen dan de zoo geduchte beroeps-deformatie.

Deze is ten andere gemakkelijk te keer te gaan met slechts tot het rechtsambt te verheffen die rechtsgeleerden welke door jaren praktijk en ondervinding blijk gegeven hebben en van wetenschap en van gezond verstand.

Laat jury's of groepeerings van burgers, psychiaters, militairen, handelaars, patroons of werklieden hun advies geven aan de rechters ten einde deze te belichten over de speciale zaken welke hen worden onderworpen maar de beslissing blijve aan de rechters.

Het recht aan de rechtsgeleerden.

VLAAMSCHEN JURISTEN,

Gebruikt en verspreidt de Vlaamsche wetenschappelijke rechtsliteratuur.

Prof. M. A. KLUYSKENS: Beginselen van Burgerlijk Recht.

I. De Verbintenissen (2e druk).

II. De Erfenissen.

III. De Schenkingen en Testamenten.

Prof. M. N. GUNZBURG: Het Huwelijkscontract.

Prof. M. L. FREDERICQ: Beginselen van het Belgische Handelsrecht. I en II.

Prof. M. P. BELLEFROID: Dictionnaire Français-Néerlandais des termes de droit (3e druk).

Uit de Pers

De Vervlaamsching van het Gerecht

HET TAALSTATUUT IN DE GRIFFIES

Men is het niet eens omtrent het punt van te weten of de Griffiers der Hoven en Rechtbanken behoren tot de bestuurlijke of wel tot de Rechtelijke orde.

Wanneer men hen als ambtenaars der bestuurlijke orde beschouwt, dan dient er op gewezen dat de wet van 31 Juli 1921, op het gebruik der talen in bestuurlijke zaken, voorziet dat niemand zal mogen benoemd worden noch tot een Staatsambt welk hem met het publiek in betrekking stelt, zoo hij de taal niet kent aangenomen door de gemeenten van het gebied waar hij zijne bediening uitoefenen moet, noch, vanaf 1 Juni 1925, tot het ambt van afdelingsoverste of tot elke andere daarmede, gelijkgestelde of hogere functie, indien hij niet door een exaam bewijst dat hij de beide landstalen grondig kent.

Er wordt enkel dit voorbehoud gemaakt ten aanzien van de ambtenaars welke vóór 1 Januari 1920 in dienst waren, dat hunne persoonlijke toestand niet mag aangeraakt worden wat betreft het behoud hunner plaats, of voor hunne bevordering.

Maar deze afwijkende beschikking kan geenszins worden ingeroepen voor de griffiers, aangezien deze, die Nederlandsch spreken, hunne loopbaan voltrekken kunnen in het Vlaamsch gedeelte van het land, terwijl zij die de Fransche taal spreken zulks kunnen in Wallonië, de bedieningen in de Brusselsche omgeving moettende voorbehouden blijven voor de «tweetalige» ambtenaars.

Indien men integendeel in de Griffiers bij de Hoven en Rechtbanken ambtenaars der Rechterlijke orde ziet, dan dient men rekening te houden met art. 40 der wet van 21 Mei 1929, hetwelk bepaalt dat: «Niemand kan in de prov. West- en Oost-Vlaanderen, Antwerpen of Limburg benoemd worden tot rechterlijke ambten buiten » die der handelsrechtbanken, indien hij niet door » een examen bewijst dat hij bekwaam is om, » wat het gebruik der Nederlandsche taal in strafzaken betreft, de bepalingen na te leven der » wet van 3 Mei 1889, zooals deze gewijzigd werd » bij de wetten van 4 September 1891 en van 22 » Februari 1908. Niemand kan benoemd worden » tot rechterlijke ambten in de rechtbanken van » eersten aanleg noch in de vrederechters der » arrondissementen Brussel en Leuven, zoo hij » niet voldaan heeft aan de in voorgaande paragraaf vermelde proef.»

Zou het volstaan voor te wenden enerzijds dat het K. B. genomen ter uitvoering van de wet van 31 Juli 1931, in de opsomming der daarin bedoelde bedieningen, de griffiers bij de Hoven en Rechtbanken niet heeft begrepen, en anderzijds dan de wet van 21 Mei 1929 alleen werd ingevoerd met het oog op het verlenen van academische graden, en het diploma voor zekere ambten in de Griffies niet vereischt is — men legt overigens het exaam op aan houders van het diploma, en hierna zal men kunnen zien dat de wet werd toegepast op personen die geen diploma bezaten — zou zulks volstaan, vragen wij, om deze ambtenaars te ontslaan van de gevorderde kennis der taal?

Dergelijke bewering zou gelijk staan met deze Staatsagenten buiten het bereik der wet te stellen, en zulks tot groot nadeel van het openbaar belang. Men zou hen ontlasten van eene verplichting die weegt op gelijk welken anderen ambtenaar en bedienende van den Staat, die weegt op de magistraten wier medewerkers zij zijn.

Dit stelsel zou bovendien onrechtvaardig zijn, vermits al dezen die in de Griffies een ambt waarnemen voor het welk het diploma vereischt is en die min geregeldde betrekkingen hebben met het publiek (b.v. de Oppergrieffiers of de Griffiers bij de Beroepshoven benoemd wegens het bezit van het diploma (art. 78 der wet op de gerechtelijke inrichting), uitdrukkelijk verplicht zijn de taal te kennen. De verplichting zou dus voor de eenen en niet voor de anderen bestaan.

Het zou bovendien, voor een en hetzelfde ambt, een niet te verrechtvaardigen verschil van behandeling tusschen de kandidaten medebrengen, wat rechtstreeks indruischt tegen het grondbeginsel van alle taalwetten. Inderdaad, mogen aanspraak maken op de plaats van Oppergrieffier eener Rechtbank van Eersten Aanleg, de meesters in de Rechten en deze die gedurende 10 jaar het ambt van Griffier hebben vervuld (art. 26, wet van 18 Juni 1869). Kunnen insgelijks benoemd worden tot Griffier in de Vrederechters van 1e en 2e klasse, de meesters in de Rechten of deze die bewijzen dat zij vijf jaar lang griffier of toegevoegd griffier zijn geweest. (Art. 11. Wet van 18 Juni 1869).

De meesters in de Rechten zouden dus het voorgeschreven bewijs moeten leveren, de andere kandidaten zouden ervan ontslagen zijn, terwijl in beide gevallen dezelfde redenen van nut gelden.

De ongerijmdheid van het stelsel volstaat om hetzelve te veroordeelen.

Des te meer daar de wet van 9 Juli 1926 op de werkrechtsheden — rechtsmachten van tweeden rang — in haar art. 30 het volgende bepaalt: «Op rechtskundige bijzitters, griffiers, » adjunct-griffiers en klerken dienen te worden » toegepast de bepalingen van art. 5 der wet van » 31 Juli 1921 betreffende het gebruik der talen » in bestuurszaken.

» Wat betreft de werkrechtsheden gevestigd » binnen de Brusselsche agglomeratie, kan nie- » mand worden benoemd tot een der bij § 1 van » dit art. aangegeven bedieningen, zoo hij niet » van de kennis der beide landstalen heeft laten » blijken.

» Hoe men van de vereischte taalkennis dient » te doen blijken, wordt bij K. B. geregeld; even- » zoo het tot stand brengen der examencommissie.»

Het is een grondige kennis der beide landstalen welke eevergd wordt door de artikelen 42 tot 51 van het K. B. van 20 November 1927 uitgevaardigd ter uitvoering van de wet.

Reeds vroeger had art. 30 der wet van 15 Mei 1910 betreffende de werkrechtsheden, een zelfde stelsel — zelfs ten aanzien der eenvoudige kantoorklerken — gehuldigd als de wet op het verlenen der academische graden.

Van den anderen kant, zien wij, in het door de Kamer van Volksvertegenwoordigers aangenomen wetsvoorstel, dat voortaan toepasselijk is op alle openbare besturen, voor zooveel deze ervan niet door eene bijzondere wet vrijgesteld of ontheven zijn (redevoering van den heer Van Cauwelaert, verslaggever, Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting van 20 Januari 1932), dat art. 9 bepaalt dat:

« § I. — Behoudens hetgeen de hoofdbesturen betreft, kan niemand tot een der bij het eerste artikel bedoelde openbare ambten of betrekkingen worden benoemd of bevorderd, zoo hij niet vertrouwd is met de taal der gemeente of der streek in dewelke hij zijn ambt of betrekking moet uitoefenen.

« § II. — In de onder art. 2 genoemde gemeenten van de Brusselsche agglomeratie en in de gemeenten genoemd onder § 4 van art. 6, mag niemand een ambt uitoefenen, waardoor hij in betrekking met het publiek gesteld wordt, zoo hij niet beide landstalen kent.»

De Heer Eerste Minister verklaarde, naar aanleiding van een amendement (wijziging) dat voor doel had het in voege brengen der verplichting te schorten «tot 1 Januari 1935»:

« Voor mijn deel kan ik zulks niet stemmen. » Ik ben van oordeel dat de wet onmiddellijk moet » toegepast worden.»

Deze woorden werden dan ook met eenparigheid uit den tekst weggelaten.

De heeren Ministers Renkin en Cocq brachten overigens eene gunstige stem uit op deze wijziging welke erop doelde de voor de Brusselsche omgeving geëischte kennis der beide landstalen uit te breiden — alhoewel in mindere mate — tot de Hooge ambtenaren van het Middenbeheer.

De heer Eerste Minister verrechtvaardigde zijne zienswijze door de volgende woorden:

« Ik zeg het ronduit. In mijne oogen is het onbegrijpelijk dat een staatsburger aanspraak zou durven maken op een ambt bij het Hooger Landsbestuur, zonder de taal van de meerderheid der bevolking te kennen. Dergelijke pretentie wordt in geen enkel land geduld. Ik weet het wel: dit regiem heeft bij ons bestaan, maar dat is geen reden om het te laten voortduren, wanneer de meerderheid tegen dit onrechtvaardig voorrecht protest aantekent en opkomt. Wie dit stelsel steunt, verdedigt het voorrecht tegen de gelijkheid, de routine tegen den vooruitgang en de luiards tegen dezen die hun uiterste best doen». (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting van 27 Januari 1932).

« De Staat bestaat niet voor de ambtenaars, het zijn de ambtenaars die voor den Staat bestaan. » (Idem.).

De heer P. E. Janson, Oud-Minister van Justitie, zeide op zijne beurt:

« Vergeten wij niet, Mijnheeren, dat om bestuurder te worden, men omstreeks twintig jaar aan een bestuur moet gehecht geweest zijn: zoo dat het ons heel redelijk en juist scheen te zeggen aan de ambtenaren die getreden waren in gelijk welk departement (ministerie) waar zij het recht hadden het Vlaamsch niet te leeren: zoo gij voor u zelven geen vooruitzicht voor een groote toekomst hebt: indien gij er van afziet bestuurder of algemeen bestuurder te worden, dat is uw volle recht, gij zult geen Vlaamsch kennen, en gij zult binnen de grenzen blijven van den nederigen kring dien gij u zelf hebt afgebakend.

« Maar indien gij u zelf integendeel bekwaam gevoelt om bestuurder of algemeen bestuurder te worden, hewel, ge hebt twintig jaar voor u. Het is noodzakelijk dat een bestuurder, wanneer hij een Vlaming ontvangt, kunne met hem spreken, perfect een in het Vlaamsch behandelde zaak begrijpen en zelfs op dergelijk bundel een nota opstellen welke niet van zuiveren technischen aard zij. » (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting van 21 Januari 1932.)

Laten wij eindelijk aanstippen de volgende verklaring afgelegd tijdens de Begroting van het Ministerie van Justitie (zitting van 19 Februari 1932), door den heer Minister Cocq:

« Wanneer ik benoemingen doe, dan ben ik er

bijzonder mede bekommerd dat de magistraten niet alleen de taal, maar zelfs de gewestsspraak der rechtsonderhoorigen kennen. Een goed rechter moet een vertaler kunnen missen, zoowel in Wallonië als in Vlaanderen. Zooniet boezemt hij geen vrouwen in.»

En wat zou het zijn met den Griffier?...
* * *

Voegen wij daaraan toe dat de wet van 29 Maart 1929 op den gerechtelijken bijstand het gebruik der talen oplegt.

Welnu de Griffier is de Secretaris van het bureau.

In de veronderstelling dat er werkelijk niets bestaat, dan heeft de Regeering de verplichting daarin zonder verwijl te verhelpen en, in afwachting, geen enkele benoeming te doen die afwijkt van de lijn afgetekend zoo door de wetten op het stuk als door den geest des tijds.

« De Morgenpost »

26 April 1932.

Komt te verschijnen:

Welk is mijn Recht

Keus van vragen en antwoorden over praktische rechtsgevallen in zake

Erfdienstbaarheden

door

André RODENBACH

Doctor in de rechten, Pleitbezorger te Gent

Voorwoord van Edmond RUBBENS, volksvertegenwoordiger

Een boekdeel (ongeveer 200 bl.)

Prijs van af 1 April 1932: 22 frank

Per post: 24 frank

Wetgeving

BELGISCHE SENAAT

Vergadering van 8 Maart 1932

Verslag uit naam der Commissie van Justitie, belast met het onderzoek van het Wetsontwerp betreffende de moreele bescherming van de jeugd

Mevrouw, Mijne Heeren,

Zooals er in de Memorie van Toelichting van het u voorgelegde wetsontwerp wordt op gewezen, heeft de Kamer, ingevolge een interpellatie van den heer Feuillien, op 30 April 1924, eenstemmig de volgende dagorde goedgekeurd: «De Kamer, krachtig alle zedeloze propaganda door het uitgeven, uitstellen en verkoopen van zedenbedervende werken afkeurende, neemt acte van de verklaring der Regeering naar luid waarvan de noodige maatregelen getroffen zijn en zullen worden om de openbare zedelijkheid te handhaven en inzonderheid om het verderf van de kinderen te beletten, rekent op de waakzame werking van het Parket en gaat over tot de dagorde.»

Op 10 Februari 1925 heeft de Minister van Justitie, steunende op deze dagorde, bij het permanente comité van den Raad voor wetgeving de vraag aanhangig gemaakt te weten of het niet zou passen de bepalingen van het Wetboek van Strafrecht aan te vullen met de uitstalling te verbieden van beelden die, zonder strijd te zijn met de goede zeden naar den geest van artikel 383 van het Strafwetboek, nochtans de eerbareid van de kinderen kunnen kwetsen of storen.

Het permanente comité van den raad voor wetgeving heeft het vraagstuk grondig onderzocht en legde reeds in November 1925 aan den Minister van Justitie de oplossing voor die heeft gediend tot grondslag voor onderhavig wetsontwerp.

Dit ontwerp is gematigd. Het beoogt alleen het verkoopen, tentoonstellen of verspreiden van prenten, beelden of andere oneerbare voorwerpen ter uitsluiting van de geschriften. Men kan dit betreuren. Maar er dient van stonden aan opgemerkt, dat de Minister van Justitie heeft aangekondigd dat hij eerlang in dezen zin het aanvullend ontwerp zou voorstellen dat wordt geëischt voor de onontbeerlijke bescherming van de jeugd tegen het verspreiden en in haar bereik stellen van sommige bijzonder ongezone en gevaarlijke publicaties. Laten wij hopen dat daar ook het permanente comité van den raad voor wetgeving de gezonde formule zal weten te vinden die toelaat de eischen van de vrijheid van de drukpers overeen te brengen met den eerbied verschuldigd aan de openbare zedelijkheid.

Voor het oogenblik geldt het bijgevolg alleen het verkoopen of uitdelen van oneerbare prenten, beelden of voorwerpen, die de verbeelding van de kinderen kunnen prikkelen.

Het wetsontwerp door de Kamer geamendeerd behelst slechts één artikel, dat zal worden artikel 386bis van het Wetboek van Strafrecht en dat luidt als volgt:

« Art. 386bis. — Wordt gestraft met een boete van zes en twintig frank tot vijf honderd frank, al wie aan kinderen beneden zestien jaar oneerbare prenten, beelden of voorwerpen verkooft of uitdeelt die van aard zijn hunne verbeelding te prikkelen.

» Wordt met dezelfde straffen gestraft alwie, in de nabijheid van een onderwijs- of opvoedingsgesticht dat bezocht wordt door kinderen beneden zestien jaar, oneerbare prenten, beelden of voorwerpen, waardoor hunne verbeelding kan geprikkeld worden, openlijk tentoonstelt.

» De prenten, beelden en voorwerpen, die werden tentoongesteld, te koop geboden of verspreid,

worden door elk gerechtelijk politieofficier, op last van den vrederechter van het kanton, in beslag genomen en de verbeurdverklaring ervan wordt, in geval van veroordeeling, steeds uitgesproken.»

Wanneer zal er overtreding zijn krachtens de nieuwe wet?

Zal er noodzakelijk openbare schending van de goede zeden moeten zijn volgens de betekenis van het Wetboek van strafrecht? De tekst luidt ontkennend. Het zal volstaan dat de tentoongestelde of verkochte voorwerpen, prent of beelden oneerbaar zijn en dat zij de verbeelding der kinderen kunnen prikkelen.

Anderdeels zal er overtreding zijn, zoodra er verkoop of uitdeling is geweest aan een kind beneden de zestien jaar, welke ook de plaats weze waar het feit heeft plaats gehad.

Is er daarentegen slechts eenvoudige uitstalling, tekoopstelling of uitdeling geweest, dan zal het feit enkel strafbaar zijn indien het heeft plaats gehad in de nabijheid van een onderwijs- of opvoedingsgesticht bezocht door kinderen beneden de zestien jaar.

Waarlijk, men moet wel toegeven, Mevrouw, Mijne Heeren, dat het een eerste zeer schuchtere stap is vanwege den wetgever op den weg der zedelijke bescherming van de jeugd, en wij kunnen alleen den wensch uitdrukken dat de wetgever zoo spoedig mogelijk zijn werk zou aanvullen met in de nieuwe bepalingen die hij aan het Parlement zal voorleggen, hetzelfde wijze onderscheid te maken tusschen de noodzakelijke uitgingen van de vrijheid van gedachte en de klaar uitgesproken onzedelijke publicaties, die te geenerlei titel zich mogen beroepen op deze vrijheid en geen ander doel hebben dan eene schaamteloos en vaak vruchtbare uitbuiting van anderen mans driften.

Uwe Commissie van Justitie stelt, op eene onthouding na, eenstemmig aan den Senaat voor het ontwerp goed te keuren.

De Verslaggever,
LEGRAND.

De Voorzitter,
DU BOST.

Rechterlijk leven

MINISTERIE VAN JUSTITIE

Commissie van gerechtskosten in strafzaken. Benoeming.

Bij ministerieel besluit van 22 April 1932 is tot voorzitter van de Commissie voor gerechtskosten in strafzaken benoemd, de heer Hodum, G., raadsheer in het Hof van cassatie, ter vervanging van wijlen den heer de le Court, E., raadsheer in het Hof van cassatie.

Hij zal het mandaat van zijn voorganger uitoefenen.

RECHTERLIJKE ORDE

Bij koninklijke besluiten van 29 April 1932:

Is, op hun verzoek, ontslag verleend:

Aan den heer Willaert (H.), uit zijn ambt van ondervoorzitter in de rechtbank van koophandel te Antwerpen.

Hij is gemachtigd tot het voeren van den eere-titel van zijn ambt;

Aan den heer Martougin (A.), uit zijn ambt van rechter in de rechtbank van koophandel te Antwerpen.

Hij is gemachtigd tot het voeren van den eere-titel van zijn ambt;

Aan den heer Vanderheyden (D.), uit zijn ambt van rechter in de rechtbank van koophandel te Antwerpen.

Hij is gemachtigd tot het voeren van den eere-titel van zijn ambt;

Aan den heer Hertogs (A.), uit zijn ambt van plaatsvervangend rechter in de rechtbank van koophandel te Antwerpen;

Aan den heer Wynans (A.), uit zijn ambt van rechter in de rechtbank van koophandel te Leuven.

Hij is gemachtigd tot het voeren van den eere-titel van zijn ambt;

Aan den heer Donck (P.-M.), uit zijn ambt van plaatsvervangend rechter in het vredege-recht van het 2e kanton Ieperen;

Aan den heer Van Kelecom (D.), uit zijn ambt van deurwaarder bij de rechtbank van eersten aanleg te Brussel.

Hij is gemachtigd tot het voeren van den eere-titel van zijn ambt;

Zijn benoemd:

Tot raadsheer in het Hof van beroep te Brussel, de heer Bail (A.-K.-M.-J.), ondervoorzitter in de rechtbank van eersten aanleg te Brussel, ter vervanging van wijlen den heer Steyaert;

Tot plaatsvervangend rechter:

In het vrederecht van het 3e kanton Brussel, de heer Van Caillie (W.-G.), advocaat, plaatsvervangend rechter in het vrederecht van het kanton Ukkel, ter vervanging van wijlen den heer Thiry;

In het vrederecht van het kanton Ukkel, de heer Pavard (F.-A.-M.-J.), advocaat, plaatsvervangend rechter in het vrederecht van het kanton Anderlecht, ter vervanging van den heer Van Caillie;

Is tot plaatsvervangend van den rechter in hooger beroep in huurzaken bij de rechtbank van eersten aanleg te Gent benoemd, de heer Dubois, rechter in die rechtbank;

Is aangeduid om gedurende een nieuwen termijn van drie jaren, met ingang van 23 Mei 1932, het ambt van onderzoeksrechter bij de rechtbank van eersten aanleg te Brussel waar te nemen, de heer De Muylder, rechter in die rechtbank;

Is tot eersten substituut procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Brussel aangeduid, voor een nieuwen termijn van drie jaren, met ingang van 1 Mei 1932, de heer Vande Walle, substituut procureur des Konings bij die rechtbank.

Uitgever: Drukk. «Mercurius»

Best.: R. Van Cauteren

Korte Ridderstraat, 22, Antwerpen. — Tel.: 200.95